

[Ministeren for skatter og afgifter]

melig forskelsbehandling. Det er selvfølgelig rigtigt konstateret, at der er nogle husejere med meget høje marginalskatte og meget store indkomster, som kommer til at give et lidt større bidrag, mens andre giver et lidt mindre. Det er virkningen af det her, men det er vel ikke fordelingspolitisk nogen urimelig virkning.

Nu skal vi også passe på, at vi ikke skruer os op til noget, som ikke holder for en nærmere efterprøvning. Det har efter min mening meget lidt med klassiske socialistiske ønsker at gøre, at man på denne måde tilretter et skattesystem med lidt forsinkelse, fjerner en skattefradragsret for nogle private udgifter, som blev hængende efter, at vi generelt afskaffede skattefradragsretten i slutningen af 1960'erne.

I den forbindelse vil jeg gerne sige til hr. Arne Melchior, at det er et interessant synspunkt, at det nok var en fejl, at vi afskaffede skattefradragsretten i sin tid. Jeg må sige til hr. Arne Melchior, at jeg er meget lidt enig med ham. Jeg forstår ikke helt, hvordan det synspunkt kan harmonere med hr. Arne Melchiors erklærede vilje til at dække det offentlige indtægtsbehov, for hvis vi havde bevaret den skattefradragsret, så kunne vi ikke uden helt umådeholdne, upraktisk høje marginalskatte have dækket det indtægtsbehov, som allerede VKR-regeringen følte sig foranlediget til at dække over de direkte skatter.

Hr. Brixtofte spørger, om kommunerne vil nedsætte promillerne, følge det samme forløb som amterne, når der kommer en sådan henstilling fra regeringen. Det tror jeg såmænd nok. Men jeg tror også, hvis jeg skulle gætte på de virkninger, en afskaffelse af fradragsretten ville få, at det, som fru Aase Olesen også var inde på det, vil trække i retning af en mindre spredning i grundskyldpromillerne, end vi har nu. De kommuner, der kører med meget høje grundskyldpromiller, får jo ikke nær det samme incitament. Jeg tror ganske afgjort, at der vil være en udvikling – ikke fordi jeg skal diktere den på nogen som helst måde – af velforstået egeninteresse i kommunerne i forhold til deres borgere i retning af en mindre spredning, i retning af, at de kommuner, der i dag har meget høje grundskyldpromiller, sætter dem forholdsvis kraftigst ned. Det tror jeg vil være virkningen af det her.

Dermed må jeg sige, at jeg er fuldstændig uenig i den betragtning, som også hr. Hagen Hagensen var inde på, at her fjerner vi et værn for borgerne – tværtimod. Det, at man nu stiller alle de borgere, der bor i en kommune, ens med hensyn til gennemslaget af grundskatter, er i virkeligheden et rimeligt værn mod overbelastning af denne skatteform. Der ligger i de nuværende regler så uoverskuelige fordelings- og dræningsmuligheder med hensyn til andre kasser, at man med denne ordning i virkeligheden tilvejebringer et mere fornuftigt værn imod, skal vi sige at give grundbeskatningen en tyngde, som den ikke kan bære, for det er klart, at grundlaget for ejendomsskatterne ikke er det mest perfekte i verden; der er grænser for, hvor meget også denne skatteform kan bære. Derimod er der ikke grænser for, hvor rigtigt det synspunkt er, at uanset om man bor til leje eller til eje, så bør gennemslaget af den pågældende skat i den pågældende kommune være det samme, og det er sådan set hovedanledningen til, at dette forslag fremkommer.

Hr. Hagen Hagensen var inde på, at her er et udtryk for regeringens og socialdemokratiets umættelige trang til at udvide beskatningsgrundlaget. Ja men hr. Hagen Hagensen må dog indrømme ud fra det papir, som også hr. Hagen Hagensen har fået i skatte- og afgiftsudvalget, om de aftaler, der er indgået mellem i hvert fald tre partier, må jeg vel sige, om, hvordan det her videre skal udformes, at der ikke er tale om nogen ekstrabeskatning. Pengene anvendes til andre justeringer af skattesystemet, sådan at det samlede resultat er forholdsvis små forskydninger, men i en efter min mening fordelingspolitisk rimelig retning. At det skulle være udtryk for en forkvaklet lighedsopfattelse, forstår jeg ikke. Jeg forstår ikke, hvordan man, selv om man er konservativ og derfor måske pr. definition imod enhver forandring, imod enhver proces, der bevæger sig henimod en større rimelighed end den, der er konstateret i dette øjeblik, kan påstå, at det at prøve at ende i den situation, at folk blev behandlet ens, at deres husleje får det samme gennemslag i ejendomsskatte, skulle være udtryk for nogen særlig forkvaklet opfattelse af tingene.

Så bliver det sagt, at det jo er den lille mand, der kommer til at bære de største byrder. Det synes jeg lyder som jordlovsafstem-